Ґабріела Містраль

Земля

Перекладач: Д. Павличко

Мій індіанине, мій хлопче,
як ти в журбі, приляж на землю,
заслухайся в її гудіння,
Мов у далекий подих бубна.

Почуєш дивовижні речі
під барабан землі своєї;
почуєш вибухи багаття,
що прагне до небес дістатись,
почуєш пошум рік широких,
громи високих водоспадів,
почуєш мукання худоби,
важких сокир гулкі удари,
почуєш, як молотять збіжжя,
почуєш праотецьке свято.

На все, що індіанин бачить,
йому відповідає бубон.
Він то втікає, то підходить,
то зблизька, то здаля рокоче.
Приймає все, і все виносить
святий хребет землі твоєї:
те, що недвижне, те, що ходить,
і те, що скаче, й те, що плаче;
несе живих. Несе і мертвих
печальний бубон індіанський.

Коли помру, не плач, мій сину,
а до землі тулись міцніше,

і, як зумієш подих власний
спинити, ніби ти вже древо,
почуєш, як рука могутня,
та, що мене колись тримала,
до тебе знов мене підносить,
і ти уздриш мене живою.